

Arrest

**nr. 89 137 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 mei 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 november 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 9 september 2010 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 54 525 van 18 januari 2011, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 17 februari 2011.

1.3. Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.A. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 17/02/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 16 november 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 15 januari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 januari 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 17 februari 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene juridische documenten en een Engelse vertaling 'attested as true copy' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag juridische documenten naar voren bracht, dat de asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten, dat zowel het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelden dat een true copy niet in het Engels wordt opgesteld, dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog steeds wordt gezocht waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk enkel vernam van familie, dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat als een eerste middel kan worden beschouwd, de schending aan van “de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de Vreemdelingenwet”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de tweede asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd door de maffia en ten onrechte beschuldigd werd van moord zodat hij dient voor te komen.

Verzoeker heeft wel degelijk bijkomende bewijzen bij van zijn problemen in zijn land van herkomst. Zo brengt verzoeker een vonnis bij van de rechtbank dd 02.12.2010 waarbij hij veroordeeld werd. Het feit dat op de Engelse vertaling een stempel staat met "true copy" wijst er enkel op dat de vertaler deze kopie voor echt verklaard heeft.

Er dient echter enkel gekeken te worden naar het originele document en niet naar de vertaling hetgeen uiteraard door een vertaler werd opgesteld en geen originele stuk van de rechtbank kan zijn. De vertaler heeft enkel gesteld dat dit een echte kopie is

Hieruit echter afleiden dat het originele vonnis in het Bengaals vals zou zijn is niet correct en wordt tevens niet bewezen door tegenpartij.

Verzoeker mocht dit vonnis per post ontvangen en brengt tevens de enveloppe van verzending bij. Er kan dus niet getwijfeld worden aan de echtheid van dit document en dit document is dan ook wel degelijk een nieuw element dat een tweede asielaanvraag van verzoeker rechtvaardigt.

De bendeleden van de maffia hebben verzoeker meermaals opgepakt en verzoeker bedreigd met de dood. Verzoeker heeft tevens vernomen dat hij verdacht wordt van een moord gepleegd te hebben. Verzoeker heeft hiervan de nodige documenten neergelegd en bij aan aanvraag van zijn tweede asielaanvraag heeft hij hiervan echter documenten bekomen.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden om voor de aanvraag van een tweede asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor de autoriteiten die hem viseren en verkeerdelijk beschuldigen van moord en anderzijds nog steeds gezocht wordt door de maffia die hem reeds met de dood bedreigd heeft en reeds vernielingen heeft aangebracht aan de woning van verzoeker. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat op de Engelse vertaling van de papieren van de rechtbank een stempel vermeld staat met "True Kopie" tot de vaststelling is gekomen dat de bijgebrachte papieren vals zouden zijn en dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst, omdat het verhaal van verzoeker gelet op deze zogenaamde valse papieren niet meer geloofwaardig zou zijn.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de neerlegde documenten wel degelijk echt zijn. Besluiten dat het hier om valse stukken gaat omdat er op de vertaling een stempel staat met "True kopie" is niet correct. Tegenpartij dient immers uit te gaan van de originele stukken die neergelegd werden en in het Bengaals zijn opgesteld.

Het is tevens normaal dat verzoeker, die geen scholing of slechts een zeer beperkte scholing heeft genoten, niet weet wat juist de inhoud van deze papieren is of wat juist de aanklachten tegen hem zijn. Verzoeker heeft niets te maken met deze moord zodat hij ook niet weet wie de aanklager of het slachtoffer is en hoe de procedure juist zou verlopen aangezien hij nog nooit eerder in aanmerking met het gerecht kwam.

Iedere ander en normaal persoon met de zelfde opleiding en achtergrond zou niet meer kunnen verklaren omtrent deze feiten. Voor juristen is dit dagelijks werk doch voor een gewone man is dit dikwijls "Chinees".

Verzoeker is zo snel mogelijk gevlucht aangezien hij door de maffia gezocht werd en vermoord zou worden. Het is dan ook logisch dat verzoeker op dat ogenblik niet bezig was met het proces en zijn verdediging doch wel zijn leven veilig probeerde te stellen.

Hieruit echter afleiden dat verzoeker valse documenten zou neergelegd hebben is niet correct. Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de originele bijgebrachte stukken en niet enkel naar de vertaling.

Tegenpartij dient enkel te kijken naar de Bengaalse documenten en niet naar de Engelse vertaling. Hier gaat tegenpartij dan ook voorbij aan de beginselen van een behoorlijk bestuur door te stellen dat bij uitbreiding de Bengaalse documenten ook vals zouden zijn omdat de vertaling gemaakt werd op een papier van de rechtbank.

Verzoeker stelt dat dit blijkbaar de werkwijze is in zijn land van herkomst zodat hem dit niet verweten kan worden.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enige onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie.

Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte stukken vals zouden zijn doch dit zijn louter gissingen die door geen enkel objectief bewijs gestaafd worden.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omdat zij vermoed dat de Engelse vertalingen bedrieglijk zouden zijn.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweerd had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en tevens door de maffia. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte stukken.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte stukken door verzoeker. Tegenpartij gaat dan ook te ver in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoeker geen nieuw element aanbrengt.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen nieuwe elementen aangebracht heeft

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

2.2. Verzoeker beroept zich in wat als een tweede middel kan worden beschouwd en gelet op zijn ondersteunend betoog op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens voert hij aan dat er sprake is van machts-overschrijding.

Verzoeker betoogt als volgt:

"B. Schending van de motiveringsplicht

Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 03.05.2011 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen.

Tegenpartij dient echter niet te kijken naar de Engelse vertaling doch wel naar de bijgebrachte originele stukken die in het Bengaals zijn opgesteld.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

De nieuwe bijgebrachte stukken ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen. Er dient gekeken te worden naar deze originele stukken en niet naar de vertaling. Tevens dient opgemerkt te worden dat de vertaler de originele stukken vertaald heeft volgens de daar geldende regels zodat er niets mis is met de Engelse vertaling.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 03.05.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte stukken onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een 2de asielaanvraag te rechtvaardigen.

Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte stukken die wel degelijke nieuwe elementen inhouden.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat dit valselijk stukken zouden zijn. Tot op heden werd dit niet gedaan.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt verwezen naar de zo gezegde bedrieglijke Engelse vertaling.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 03.05.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen."

2.3. Net als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, onderkent de Raad de samenhang tussen het eerste en het tweede middel. Dienvolgens worden zij samen behandeld.

2.4. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet doch laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Waar verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel nog gewag maakt van een schending van "*de bepalingen van de Vreemdelingenwet*", merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welke bepalingen van de Vreemdelingenwet hij geschonden acht derwijze dat dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk is.

2.5. Waar verzoeker zich beroept op de schending van de “*regels van behoorlijk bestuur*”, gaat de Raad er gelet op het ondersteunend betoog van verzoeker van uit dat hij de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het gegeven dat een motivering van een beslissing eventueel kort is, houdt niet in dat de betrokken motivering niet afdoende is.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op “*onjuiste motieven gesteund is*” en “*onjuist en onvoldoende gemotiveerd (is) door middel van niet-bewezen veronderstellingen*”, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.8. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat een document nieuw is in de zin dat het niet eerder werd voorgelegd, volstaat derhalve niet om het stuk als een nieuw element te beschouwen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Hierbij kan de eerder gedane beoordeling van overgelegde stukken door de asielinstanties betrokken worden.

2.9. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet vloeit tevens voort dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet mag uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.10. Uit het bovenvermelde volgt dat verwerende partij geen uitspraak kan en mag doen inzake verzoekers vrees voor vervolging of nagaan of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Evenmin ligt in dit verband de bewijslast bij de verwerende partij. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de verwerende partij *“ten onrechte uit de feitelijke situatie (meent) te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben”, “Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren”*. en evenmin *“Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming”*.

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag de volgende documenten had neergelegd:

- Een vonnis van de rechtbank van Comilla van 2 december 2010, waarbij hij wordt veroordeeld tot 7 jaar voor betrokkenheid bij moord met voorbedachten rade + een gelegaliseerde vertaling.
- De omslag van Fedex waarmee dat document werd verzonden, met 13 februari 2011 als datum van verzending.

Op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag, antwoordde verzoeker als volgt:

“De mensen van de Awami League zoeken mij nog steeds. Zij gaan mij regelmatig zoeken bij mij thuis. De mensen van de maffia zoeken mij ook nog. Het gaat over verschillende mensen maar die mensen van de maffia zijn ook van Awami League. Mijn familie zegt hen steeds dat zij niet weten waar ik ben. Ik heb het vonnis van de rechtbank meegebracht om mijn problemen te bewijzen. (...) A.S., de broer van A.R., die vermoord werd, heeft klacht tegen mij ingediend (...) op 21 juni 2009 (...) omdat ik chauffeur was van de personen die zijn broer neerschoten (...) op 20 juni 2009. (...)”

2.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enerzijds een *“certified copy”* neerlegde van een vonnis dat 29 bladzijden beslaat en in het Bengaals is opgesteld. Het wordt niet betwist dat dit vonnis dateert van 2 december 2010. Anderzijds legde verzoeker een in het Engels opgestelde *“Translated True Copy”* over van het voormeld vonnis, die dateert van 2 februari 2011.

2.13. De bestreden beslissing beoordeelt deze documenten als volgt: *“Overwegende dat de betrokkene juridische documenten en een Engelse vertaling 'attested as true copy' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag juridische documenten naar voren bracht, dat de asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten, dat zowel het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelden dat een true copy niet in het Engels wordt opgesteld, dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt.”*

2.14. In de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan het volgende gelezen worden:

“Zo beweerde u aangeklaagd te worden wegens moord. Uw kennis van de inhoud van de door u afgegeven juridische documenten was echter dusdanig laag dat het geloof in uw ingeroepen vrees teniet wordt gedaan. Zo wist u vooreerst niet welke juridische documenten u nu juist voorlegde. Zelfs

nadat u het voorbeeld van een "FIR" (First Information Report) werd genoemd kon u de andere door u voorgelegde juridische documenten niet bij naam noemen (gehoorverslag CGVS p. 9). Verder wist u niet wanneer deze klacht tegen u neergelegd werd, u kende de aanklager en het slachtoffer niet bij naam, noch wist u onder welke artikels van het Bengaalse strafrecht u aangeklaagd werd (gehoorverslag CGVS p. 9). U wist niet exact hoeveel beschuldigten er zijn, noch kende u hun namen. Ook over het aantal vermelde getuigen was u onzeker (gehoorverslag CGVS p. 9). Voorts had u geen weet van de procedure die deze zaak al doorlopen zou hebben en u verklaarde geen enkele interesse te hebben om dit te achterhalen (gehoorverslag CGVS p. 10). U weet niet wanneer deze zaak van de politie aan de rechtbank werd doorgespeeld, ook had u geen weet van een arrestatiebevel; u kon zelfs niet zeggen of een mogelijk arrestatiebevel al dan niet in de bundel juridische documenten die u voorlegde, voorkomt. Ook weet u niet exact welke rechtbank of rechter deze zaak behandelt en u heeft geen weet van mogelijke hoorzittingen. U toonde een compleet gebrek aan kennis over de aanklacht wegens moord tegen u en bovendien toonde u geen enkel initiatief om meer te weten te komen. U verklaarde dat u pas na uw aankomst in België via een neef een advocaat wist te regelen die u deze juridische documenten bezorgde. U zou zelf nooit enige stap genomen hebben in uw verdediging; u zou zelfs nooit persoonlijk een advocaat gecontacteerd hebben. U was niet op de hoogte van de naam van de advocaat die uw juridische documenten regelde (gehoorverslag CGVS p. 9-10). Hoewel u weinig scholing genoten heeft zijn bovenstaande gegevens simpelweg af te lezen uit de juridische documenten die u voorlegde, of anders had u deze gegevens kunnen bekomen via een advocaat. Het is niet voldoende om documenten neer te leggen tijdens een asielprocedure; deze dienen ook ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen. Daar het hier om een zeer ernstige aanklacht gaat, zijnde moord, zou van u meer kennis van zaken en ook meer initiatief tot het bekomen van meer informatie verwacht mogen worden. Daar u dit duidelijk niet toonde, kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging wegens deze aanklacht. Overigens dient ook opgemerkt te worden dat er vraagtekens bij de authenticiteit van uw juridische documenten geplaatst mogen worden. De vertaling in het Engels die u voorlegde werd gemaakt op officieel rechtbankfolio, met rechtbankstempels en een stempel waaruit blijkt dat het hier om een "true copy" gaat. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd blijkt echter dat een "true copy" enkel in het Bengaals kan zijn. Een vertaling dient dan ook niet op rechtbankfolio opgesteld te zijn, noch voorzien te zijn van rechtbankstempels. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze vertaling en met uitbreiding van uw Bengaalse juridische documenten, waarnaar ze verwijzen. Deze vaststelling breekt verder de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees af. (eigen onderlijning).

In het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 januari 2011 kan het volgende gelezen worden:

"Verzoeker legt Engelse vertalingen neer van juridische documenten die werden opgesteld op rechtbankfolio en vergezeld zijn van rechtbankstempels en een stempel waaruit blijkt dat het om een "true copy" zou gaan, terwijl dergelijke documenten enkel in het Bengaals kunnen opgesteld zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verzoekers blote bewering dat "de neergelegde stukken wel degelijk echte" zijn en "Tevens dient opgemerkt te worden dat de vertaler de originele stukken vertaald heeft volgens de daar geldende regels zodat er niets mis is met de Engelse vertaling" kunnen bezwaarlijk volstaan om de objectieve informatie uit het administratief dossier te weerleggen. Waar verzoeker meent dat "Tegenpartij dient enkel te kijken naar de Bengaalse documenten en [n]iet naar de Engelse vertaling. Hier gaat tegenpartij dan ook voorbij aan de beginselen van een behoorlijk bestuur door te stellen dat bij uitbreiding de Bengaalse documenten ook vals zouden zijn omdat de vertaling gemaakt werd op een papier van de rechtbank" gaat hij eraan voorbij dat de commissaris-generaal de waarachtigheid van de Bengaalse juridische documenten in vraag stelde. Daarbij dient te worden benadrukt dat de bewijslast in asielzaken ligt bij de asielzoeker. Ten slotte werd dit terecht in verband gebracht met de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en gesteld dat documenten geen ongeloofwaardig relaas kunnen herstellen. In casu worden, zoals hoger gesteld, de juridische documenten niet ondersteund door overtuigende, geloofwaardige verklaringen en kan verzoeker ook de stukken zelf niet toelichten. Daargelaten of verzoeker al dan niet op de hoogte moet zijn van de toepasselijke wetsartikels, de bevoegde rechter en rechtbank, verscheidene data in de procedure en het aantal getuigen, heeft verzoeker geen kennis van de inhoud, noch van de aard van de neergelegde juridische documenten, noch van de stand van de voorgehouden rechtzaak. Meer nog, hij gaf zelf toe de documenten niet eens te hebben gelezen "ik las de documenten niet, staat daarin, ik zag enkel deel waar mijn naam staat" (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker dient geen juridische scholing "of slechts zeer beperkte scholing" te hebben genoten om in eenvoudige taal de problemen te vertellen waarvoor hij meent te moeten vluchten. Er kan zeker verwacht worden dat hij de aangebrachte

documenten leest en met zijn Belgische advocaat bespreekt, of zich informeert bij zijn familie dan wel de Bengalese advocaat. Immers van een asielzoeker die een dermate vrees voor vervolging ervaart dat hij hierdoor zijn familie moet achterlaten en beslist om naar Europa te vluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een dergelijke beslissing nam na overleg en beraad, wat een minimum aan kennis en minstens interesse veronderstelt in de rechtszaak die aan de basis lag van zijn vlucht naar Europa. Zijn bewering dat een “stresssituatie” zijn gebrekkige kennis van de namen heeft veroorzaakt is strijdig met zijn manifest gebrek aan belangstelling (zie CGVS-verhoor). Verzoekers blote bewering “Het is dan ook logisch dat verzoeker op dat ogenblik niet bezig was met het proces en zijn verdediging doch wel zijn leven veilig probeerde te stellen” is niet ernstig, te meer nu hij ook in België naar aanleiding van het verhoor naliet om de aard en inhoud van de documenten te verifiëren.” (eigen onderlijning).

2.15. Verzoeker kan niet onwetend zijn over de in punt 2.14. geciteerde uittreksels. De bewijslast met betrekking tot de “nieuwe gegevens” zoals bedoeld in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, ligt bij de verzoekende partij (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Er kan dan ook van verzoeker verwacht worden dat hij, wanneer hij bij zijn tweede asielaanvraag wederom een juridisch document met een vertaling neerlegt waarop de vermelding ‘true copy’ gestempeld staat, informatie aanbrengt die de informatie waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt om te stellen dat een “true copy” enkel in het Bengaals kan zijn” onderuit kan halen. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier dergelijke informatie echter niet aangehaald bij zijn asielinterview, noch geeft hij dergelijke informatie in zijn verzoekschrift. Met zijn simpel betoog “Het feit dat op de Engelse vertaling een stempel staat met “true copy” wijst er enkel op dat de vertaler deze kopie voor echt heeft verklaard”, “dat dit blijkbaar de werkwijze is in zijn land van herkomst zodat dit hem niet verweten kan worden”, en “dat de vertaler de originele stukken vertaald heeft volgende de daar geldende regels zodat er niets mis is met de Engelse vertaling”, kan verzoeker de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem neergelegde “true copy” van het Bengaals vonnis niet onderuit halen. Ook de door verzoeker aangehaalde geringe scholingsgraad en zijn beperkte kennis van de inhoud van de door hem neergelegde documenten, vormt in deze geen verschoningsgrond. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker met dit betoog en zijn betoog “Verzoeker is zo snel mogelijk gevlucht aangezien hij door de maffia gezocht werd en vermoord zou worden. Het is dan ook logisch dat verzoeker op dat ogenblik niet bezig was met het proces en zijn verdediging doch wel zijn leven veilig probeerde te stellen” zich in feite richt tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker kan in het kader van onderhavige betwisting echter geen kritiek uiten op een beslissing en een arrest die niet de bestreden beslissing betreffen.

2.16. Verzoeker kan niet dienstig de waarde minimaliseren van de door hemzelf overgelegde “true copy” van het Bengaals vonnis en betogen dat enkel dient te worden gekeken naar het originele document en niet naar de vertaling. Verzoeker heeft immers twee documenten neergelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. De Raad kan verzoeker dan ook niet volgen in diens stelling dat plots één van de twee door hem neergelegde stukken ter zijde gelegd zou moeten worden, met name de neergelegde Engelse vertaling van het Bengaals vonnis waarbij verzoeker zou veroordeeld worden voor moord. Daarenboven kan de gemachtigde van de staatssecretaris maar kennis nemen van de inhoud van het originele – in het Bengaals opgestelde – vonnis van de rechtbank van 2 december 2010 door gebruik te maken van de door verzoeker bijgevoegde vertaling in het Engels. Verzoeker kan zich bijgevolg niet achter de originele – Bengaalse – versie van het stuk verschuilen teneinde aan de conclusie die aan de vertaling verbonden wordt te ontkomen, zijnde: “Overwegende dat de betrokkene juridische documenten en een Engelse vertaling ‘attested as true copy’ naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag juridische documenten naar voren bracht, dat de asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten, dat zowel het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelden dat een true copy niet in het Engels wordt opgesteld, dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt.”

2.17. Verzoekers betoog dat de verwerende partij uit de door hem neergelegde “true copy” van het Bengaals vonnis zou afgeleid hebben “dat het originele vonnis in het Bengaals vals zou zijn”, en dat de verwerende partij “bij uitbreiding (stelt dat) de Bengaalse documenten ook vals zouden zijn omdat de vertaling gemaakt werd op papier van de rechtbank” mist feitelijke grondslag, aangezien dit niet kan gelezen worden in noch afgeleid kan worden uit de bestreden beslissing. De Raad leest ook nergens in de bestreden beslissing “dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst, omdat het verhaal van verzoeker gelet op deze zogenaamde valse papieren niet meer geloofwaardig zou zijn.” en evenmin dat er “getwijfeld (wordt) aan de algemene geloofwaardigheid

van verzoeker” of “dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is”. Alleszins komt het niet aan de verwerende partij toe om te bewijzen dat het Bengaals vonnis vals is, noch dient de verwerende partij, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, in het kader van een meervoudige asielaanvraag onderzoek te doen “naar het specifieke geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie”. Voor zover verzoeker verwijst naar de enveloppe waarmee hij het Bengaals vonnis mocht ontvangen, en betoogt dat “Er dus niet getwijfeld (kan) worden aan de echtheid van dit document,” ziet de Raad niet in hoe een enveloppe “de echtheid” van een document kan aantonen, voor zover al aangenomen kan worden dat het in de bijgebrachte enveloppe zat. De bestreden beslissing stelt immers ook “dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben”, waar verzoeker niets tegen inbrengt.

2.18. Voor het overige geeft het betoog van verzoeker blijk van de overtuiging dat hij “wel degelijk” nieuwe elementen heeft aangebracht ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag en dat hij een echte vluchteling is, maar hiermee en met zijn afsluitend theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste en tweede middel zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.19. Verzoeker beroept zich in zijn derde middel op de schending van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De tweede asielaanvraag van verzoek werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

De maffia is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst.

Ook de Bengaalse autoriteiten willen verzoeker nog steeds vervolgen wegens moord. Er is inmiddels een vonnis waarbij verzoeker veroordeeld werd. Bij terugkeer zal verzoeker bedreigd en vervolgd worden.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.20. Het derde middel van verzoeker is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het EVRM. De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 14 van het EVRM, een algemene bepaling inzake non-discriminatie die enkel dienstig kan aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in het EVRM, in casu wordt geschonden.

2.21. Verzoeker vreest voor zijn leven bij terugkeer naar zijn land van herkomst en herhaalt zijn asiel-motieven maar te dezen dient de Raad op te merken dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad tot de conclusie kwamen dat verzoeker noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kan de door deze instanties gedane afwegingen niet ombuigen door simpelweg te poneren dat hij, gelet op de elementen dit zijn situatie kenmerken, terecht vreest voor zijn leven.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.22. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Bangladesh.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Bangladesh te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.23. De aangevoerde schending van artikel 5 EVRM berust op niets meer dan een bloot betoog van verzoeker over wat er hem allemaal te wachten staat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en berust op een herhaling van zijn asielmotieven. Te dezen kan verwezen worden naar de bespreking van het voorgaande middel. Een schending van artikel 5 EVRM wordt derhalve niet aangetoond. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij hier een privé- en/of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker beperkt zich immers tot de zeer vage en algemene bewering dat hij hier in België inmiddels een band heeft opgebouwd, dat hij zich geïntegreerd heeft in de maatschappij en dat hij hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd. Met deze algemene, allerm minst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen toont hij echter geenszins in concreto aan dat hij in België een privé- en/of gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Waar verzoeker voorts laat gelden dat het voor hem *“quasi onmogelijk”* is *“om in zijn (haar) land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden”*, merkt de Raad op dat andermaal niet meer is dan een bloot betoog.

Alleszins is het zo dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en in casu een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen en zijn illegale verblijfssituatie wordt vastgesteld.

Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten een familieleven in zijn land van herkomst te leiden of verder te zetten. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevat elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen verzoekers belangen die in se bestaan in het willen blijven vertoeven in het land waar hij tevergeefs twee asielaanvragen heeft ingediend en slechts sedert 2009 verblijft – thans op illegale wijze – en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering.

Het vierde middel is ongegrond.

2.24. In wat als een vijfde middel kan worden beschouwd beroept verzoeker zich op “*humanitaire gronden*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds 1,5 jaar in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.25. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan “*humanitaire gronden*” (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562). Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA